

Otroci, spominajte se Boga in molite radi.

Če pogledamo nebó in zemljo, na nebu zlato solnee, sjajni mesec, svitle zvezde, na zemlji široka polja, visoke goré, zelene gozde, rodne njive, plodna drevesa, krasne cvetice, nebrojne živali in ponosnega človeka: kdo je vse to ustvaril? kdo vse takó lepo napravil? Kdo drugi, nego vsemogočna roka božja? Bog je vsemogočen in neskončno dober ter skrbi za vse svoje stvari na zemlji. Mi ga sicer ne vidimo, ali po tem, kar je ustvarjenega, znamo, da je On stvarnik nebes in zemlje in vsega, kar je na njej. Vse, kar le hoče, naredi Bog. Kar Bog reče, to je, kar zapové, to se zgodi. Na njegovo besedo se užigajo bliski in nugašajo, grom zagrmí in utihne, nevihta nastane in mine ter se zopet prikaže rumeno solnee. Po njegovej naredbi orumení list in pade z drevesa, voda pomrzne, sneg in led pokrije zemljo. Velika, neskončno velika je moč božja! In kako dober je Bog, kako lepó skrbi za vse svoje stvari na zemlji! Njegova milost je prevelika. Od njega imamo življenje in zdravje. On nam daje potrebnih močí za delo, pa tudi spanje, da se nam teló odpočije. On ukazuje solncu, da nas greje in obseva; vetrovom in oblakom, da nam prinesó potrebnega dežja, zemlji, da nam rodi žito in sladko ovočje. Bog naredí, da se led in sneg taje, polje in gozdi ozelené, drevesa cvetó, žito in sadje zori. Vse, kar je dobrega, imamo od Bogá. Komú bi tedaj mogli bolj hvaležni biti, kakor Bogú, ki je neskončno dober in milostiv vsem svojim stvarém.

In kaj želi Bog od nas za toliko dobrot, ki nam je skazuje? On želi, da spolnujemo njegovo sveto voljo, da verujemo vanj, ljubimo ga in spoštujemo, da njemu služimo ter vse svoje zaupanje stavimo vanj. On hoče, da vi, otroci, ljubite in spoštujete svoje roditelje in predpostavljene, da je slušate, ter njih zapovedi in naredbe vestno in natančno izvršujete. On hoče, da se med seboj ljubite in drugim vse to storite, kar želite, da bi drugi storili vam.

Če spolnujete voljo božjo, izvestno tudi radi molite. Dobra molitev pa človeka veže na Bogá. Z molitevjo kažemo, da smo otroci božji. Kdor rad moli, temu je Bog dober in milostiv oče. Molitev nas povzdiguje nad vse druge stvari na zemlji; molitev blaži in posvečuje človeka. Otroci, ki pobožno molijo, pogovarjajo se z Bogom in so angeli v človeškej podobi. Dobri otroci pa tudi radi molijo in prosijo Boga najpred za svoje roditelje in potlej še le za sebe. Tudi vi, otroci moji, radi in pogostoma molite. Zjutraj, kadar vstanete, spomnite se takój ljubega Bogá, od katerega imate življenje in vse, česar potrebujete. Moliti morate vsako jutro, moliti morate zvečer, predno greste spat, bodi si, da ste bolni ali zdravi, molitev vam je potrebna.

Kako prijetno je v takej hiši, kder otroci radi in pobožno molijo. Zórka je bila še malozmožno dekletce, pa je vender že toliko znala, da je vsako jutro sklenila nežni ročici in dejala: „Oče moj nebeški! dodeli mi moči, da bodem dobra in pridna in da vselej in povsod zvršujem tvojo sveto voljo!“

—*—

* * *

Laž v obleki resnice.

(Pravljica. — Češki spisal Fr. Polásek.)

aži ni bilo doma po godu; nikdo jej ni verojel, nikomur ni bilo do nje. In namenila se je iti po svetu.

Precej v sosednjem vasi se ustavi. Bila je to majhena vas, za lučaj dolga. Kakih dvanajst raztrganih kočic, nekoliko drvarnic in hlevčkov in tam ob gozdu podrt kozolec — to je bilo vse.

„To imate tukaj lepó, samó kar je resnica!“ začne govoriti v prvej koči.

A na pohojenem tlaku je skakalo nekoliko rôsnihi otrok, v jednom kotu za ograjo je oglušljivo meketala koza, v drugem pod klopjó je kokotala koklja, a v kotu pri durih je krulil prašiček. Dim z ognjišča je zginjal pri oknu in durih, ker dimnika ni bilo.

„Prosim te, Katra, daj vže kozi kaj jesti, da mi ne mekeče v jedno mér!“ oglasi se gospodar od dela. Delal je slavnike. „In potlej odpravi to babnico, da se nas ne prime!“

„To je čudna družina!“ tolaži se Laž odhajajoča.

Ali tudi v ostalih kočicah se jej ni nič drugače godilo, da-si je odprla vse zatvornice svoje zgovornosti. Tukaj je rekla to, drugod ono — povsod laž — jednomu je svetovala takó, drugemu onako — nobenemu dobro — takó da so jo ljudje kar odpravili.

„Je-li to vender resnica, da bi imela kratke noge, da bi ne prišla daleč!“ premišlja sama v sebi. „Moram vže drugače do tega priti!“

Imela je starejšo a ne pravo sestro, Resnico. Precej se odpravi k njej, da jej posodi obleko, da bi je nikdo ne spoznal takó hitro. Potem otide zopet po svetu.

Prehodila je nekoliko vasic — vsaj veste zakaj! — dokler ne pride do nekega mesteca pod gorami. Na konci ulic doide starko, opirajočo se ob palico.

„Kaj je novega, babica?“

„Ej, nič novega, nič — samó da je ta svet vže ves predružen. Pomislite: O Jurjevem so izvolili mojega sina za župana!“

„To je častno za-nj!“

„Lepa hvala! Ali on ni za to, komaj da umeje podpisati svoje ime. A zdaj mi zanemarja polje in živino.“

„Zakaj pa ima gospodinjo in družino?“

„Saj res — tí mu kaj storé! Matí županja je po ves dan v kuhinji, pripravlja gostije in hodi na nje, a družina ne skrbi za nič. Ravno kar sem zaslačila hlapce, ki so postopali. Ako pojde to takó naprej, pride vse posestvo na boben. Saj vže takó dolgovi jedó z nami z mize.“

„Pojdite v Ameriko; tam človek ne pozna starosti, tam sede vsak kar k gotovemu.“